

Ana Hancock

Pesmi

Pod stolpnico, včasih mimo,
sem že zdavnaj nekoč hodila,
popoldneve spala.
Dim se vrtinči ob
vertikalni stekleni plošči.
Glicinije so se zarasle
v stopljeno stekleno okno.
Po poti proti ploščadi,
zapršenih, belo
osvetljenih stopnicah,
se ovija iznakažena
morska lilija.
Strope sem popisala
z zajčjo dlako.
Sestavila sem
katedralo iz dveh opek.
V njen levi kot napisala,
iščem se.
Da napisa
nihče ne vidi.
In se odločila.
Ne grem več spat v
ptičjo kletko.

Naplavila me je Sena.
Pustili so me tam.
Voda mi je odtekla s čela.
Žejo je vsrkaval zrak.
V prsih mi
odmeva glasba pariške ulice.
Pod tkivom prve roke pojemajoče
sveti soj plinske svetilke.
Z očmi proti prsti.
Hlad me je predramil
iz sna.
Ob bregu prislonjena
zaslišim neko ihtenje.
Pripovedujem mu.
V naslednjem življenju
se ne bova poznala.
In privikrat zagotovo.
Se prepričam, da sem ujeta.
Zavem se.
Križali bi me proti soncu.
Ponirki so se mi
zapletli v lase.
Vodovje je naraslo
in vrnila sem se
v reko.

Hribovje se dviguje,
nastaja vrzel,
razkriva notranjo
plast pobočja.
Razruvalo je
šmarnice in travo.
Križ svete Marije je polomljen.
Naprej na drugi
strani je puščava.
Peščena, iz mozaikov,
njo prekriva zaobljena mošeja.
Prihajajoča planjava
me opozarja skozi
stisnjene zobe.

Čakam v vrsti za mošejo.
Črnobeke lilije, ki so
rasle iz mojega preozkega grla,
izpulim iz mošejske vaze in
zmečkam v sebe.
Zapihal je vihar.
In bila sem ukradena brez
imena.

Razkazujem ti
viktorijansko ograjo.
Vrata sva zaklenila.
Nameni mi prisotnost.
Četudi bi bile tvoje misli
meni slepe.
Poklanjam ti edino
poslednje darilo.
Usnjeno vazo.
Zaupam ti.
Iz moje kože.
Morda boš vanjo
posadil moje uvene
črne vrtnice.
Hlapi so plameni.
Da naju le ne bi
potopile goreče saje.
Polkna so odprta,
vendar ne najdeva izhoda.
Strah me je prepiha.
Zatona sončnega vzhajanja.
Prah neonsko rumenih luči
na tvojih laseh
me fascinira.
Parafin staljenih sveč je vrel.
Kriva sem za tvoje brazgotine.
Žarnica, ki je moja,
je pregorela.
Nit je počila.
Tarča je predvidena.
Telo, morda ni moje,

še zapečateno.
Plaža na obzorju je
pobarvana sivina.
V sivo.
Hodila sva ločeno,
da se ne bi srečala.
Izgubila sem se.
Po mlečnem nalivu
trohnijo debla.
Moj spust v frekvencah
proti zeleni depresiji.
Imam čas,
ki si ga vzameš zame,
da me zmedeš.
Morski psi grizejo
korenine mangrov,
ki preraščajo moja obrobja.
Tukaj na tleh si
uničujem sluh.
Ovekovčena sem s
keramičnimi lasmi,
da bom odšla.